

РЕШЕНИЕ

№ 239

гр. Перник , 25.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
МАРИНЕЛА КР. МАРИНОВА-
СТОЕВА

като разглежда докладваното от МАРИНЕЛА КР. МАРИНОВА-СТОЕВА
Въззивно гражданско дело № 20211700500251 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 260414/05.11.2020 г., постановено по гр.д. № 3070/2020 г. на Районен съд – Перник, е уважен предявеният от К. С. М. срещу „СТОМАНА ИНДЪСТРИ”АД иск по чл. 200 КТ за сумата 10 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени страдания, дискомфорт, неудобства в резултат на загуба на слуха на дясно и ляво ухо и признати 15 % трайно намалена работоспособност в резултат на призната професионална болест „Двустранен неврит на слуховите нерви“ с влязло в сила ЕР на ТЕЛК при УМБАЛ Ив.Рилски гр.С. ЕАД - № ***г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на ЕР на ТЕЛК ***г. до окончателното изплащане на сумата, като за разликата над тази сума до претендирания размер от 20 000лв. и за началния момент на лихвата – от 29.08.2019г. претенцията е отхвърлена. С решението ответното дружество е осъдено да заплати на К. С. М. сумата 100 лв. - разноски за адвокатско възнаграждение, а по сметка на Пернишкия районен съд направени по делото разноски, както следва: сумата 400лв. - държавна такса и сумата 200лв. за експертиза. Ищецът е осъден да заплати на ответното дружество съобразно отхвърлената част от иска разноски в размер на 1540 лв.

С определение № 260370/28.01.2021г. РС-Перник е оставил без уважение молбата по чл. 248, ал.1 ГПК на ищеца за изменение на постановеното решение в частта за разноските, с която е осъден да заплати на ответното дружество сумата от

1540 лв.

Постъпила е въззивна жалба от „СТОМАНА ИНДЪСТРИ”АД срещу решението в частта, с която частично е уважена исковата претенция. Излагат се доводи за неправилност на решението в тази му част. На първо място се обосновава неправилно приложение на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Присъденото обезщетение според жалбоподателя е в завишен размер и несъответства на претърпените болки и страдания от ищеца. Не били обсъдени факти, които да разкриват трайни душевни, емоционални и физически страдания при ищеца за продължителен период от време. Поддържа се, че отговорността на ответника не следва да се ангажира за цялостното здравословно състояние на ищеца, което се повлиява и от много други фактори, като нормални възрастови промени в здравето, общи заболявания, конкретен начин на живот и др., които не били разграничени при определяне на дължимото се обезщетение. На следващо място се обосновава, че решенията на ТЕЛК/НЕЛК не били породили правно действие, тъй като не било установено в процеса същите да са влезли в сила – да са съобщени на всички заинтересовани лица по смисъла на чл. 12 от Наредба за реда за съобщаване, регистриране, потвърждаване, обжалване и отчитане на професионалните болести и чл. 112 от Закона за здравето. Поддържа се, че липсата на влязъл в сила индивидуален административен акт относно наличието на професионално заболяване е пречка за уважаване на иска по чл. 200 КТ, тъй като не е налице елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя. Иск се отменя на решението в обжалваната част и отхвърляне на исковата претенция, както и присъждане на сторените по делото разноски от жалбоподателя.

Въззиваемата страна К. С. М. в срока за отговор по чл. 263, ал.1 ГПК изразява становище за неоснователност на жалбата по изложени подробно съображения. Претендира разноски.

Решението в частта, с която искът е отхвърлен за разликата над сумата от 10 000 лв. до претендирания размер от 20 000 лв. не е обжалвано и не е предмет на въззивен контрол.

Постановеното по реда на чл. 248, ал.1 ГПК определение от 28.01.2021г. е обжалвано от К. С. М. в определения от съда срок. Иск се неговата отмяна и изменение на решението в частта, с която ищецът е осъден на разноски, тъй като не били представени доказателства за заплащане на претендираното от ответното дружество адвокатско възнаграждение. Претендира разноски.

Насрещната страна по частната жалба „СТОМАНА ИНДЪСТРИ”АД не е изразила становище в срока по чл. 276, ал.1 ГПК.

След като взе предвид направените с жалбата възражения и по реда на чл. 269 ГПК, Окръжен съд Перник приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, в обжалваната част, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Относно правилността на обжалваното решение, с оглед предмета на спора,

очертан от въззивната жалба и доводите на страните, се установява следното:

За основателността на предявения иск по чл. 200 КТ е достатъчно - наличието на трудово правоотношение, през времетраенето на което да е придобито професионално заболяване, надлежно установено по съответния ред и причинени във връзка със същото вреди на работника. Работодателят отговаря имуществено пред пострадалия работник или служител за всички действително претърпени имуществени и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Установено е от доказателствата по делото, че ищецът е работил по трудово правоотношение на длъжност "****" при ответника от *** г. до *** г., когато трудовото му правоотношение е прекратено поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Поначало страната, която твърди, че в резултат на определен фактически състав е придобила права, дължи установяването на всички елементи от този състав. Влязлото в сила решение на ТЕЛК, което установява професионалното заболяване, е юридически факт, който е част от състава, водещ до възникване на правото за обезщетяване на вреди по чл. 200, ал. 1 от КТ. Субектът, който претендира в неговия патримониум да е възникнало това право, трябва да докаже фактът на влизане в сила на решението. В своето определение, постановено по реда на чл. 267 ГПК настоящият въззивен състав е констатирал, че в изготвения от районния съд доклад по реда на чл. 146 ГПК не е указано на ищеца, че в негова тежест е да установи наличие на професионалното си заболяване, единствено компетентни за установяването на каквото са органите на медицинската експертиза по предвидения за това ред – с влязло в сила експертно решение на ТЕЛК, НЕЛК или с влязло в сила решение на административен съд, постановено в процедура по обжалване на решение на НЕЛК, като е указал на ищеца възможността да посочи относими за делото доказателства.

Процедурата по определянето на професионалния характер на заболяване е регламентирана в КСО, в приетата на основание чл. 63 КСО Наредба за реда за съобщаване, регистриране, потвърждаване, обжалване и отчитане на професионалните болести, в Закона за здравето /33/, в приетия на основание чл. 109 от него Правилник за устройството и организацията на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи и в Наредбата за медицинската експертиза /НМЕ/, приета на основание чл. 101, ал. 7 ЗЗ. По силата на чл. 62, ал. 3 КСО решение за потвърждаване или отхвърляне на професионална болест издават органите на експертизата на работоспособността ТЕЛК и НЕЛК, които са компетентни да установяват и вида и степента на трайно намалена работоспособност /чл. 103, ал. 4 ЗЗ и чл. 3, ал. 3 от Правилника/. Съгласно чл. 4 и чл. 2 от Наредбата по чл. 63 КСО процедурата започва с изпращане от практикуващите лекари и лекари по дентална медицина /чл. 61 КСО/ на известие до ТП на НОИ. На тези заинтересовани лица се връчват заповедта на ръководителя на ТП на НОИ за проучване на случая и протокол за проучването, като техни представители могат да вземат участие в него /чл. 6, ал. 5 и ал. 13/. На тях се изпраща и екземпляр от решението на ТЕЛК с писмо с известие за доставяне /чл. 9 от Наредбата и чл. 41 от Правилника/. Заинтересованите лица и органи /освидетелстваните, осигурителите, НОИ, АСП, АХУ и органите на медицинската експертиза на работоспособността/ могат да обжалват решението на ТЕЛК в 14 дневен срок от получаването му пред НЕЛК, а решенията на НЕЛК – пред административния съд по реда на АПК – чл. 112 ЗЗ, чл. 12 от Наредбата по чл. 63 КСО, чл. 63 от

Правилника. В чл. 112, ал. 1, т. 3 ЗЗ и в чл. 63, ал. 5 от Правилника изрично е предвидено, че решенията на ТЕЛК се обжалват в 14 дневен срок от получаването им пред НЕЛК, т. е. срокът за обжалване започва да тече от датата на получаването на експертното решение. Че решенията на органите на медицинската експертиза, които не са обжалвани или редът за обжалването им е изчерпан, са задължителни за всички лица, органи и организации в страната, е предвидено в чл. 113, ал. 3 ЗЗ и чл. 13, ал. 3 от Наредбата по чл. 63 КСО. По аргумент от тези разпоредби се налага извод, че решения на ТЕЛК, които не са били изпратени на всички заинтересованите лица и органи **съобразно конкретния случай**, не са влезли в сила и следователно нямат предвидената в закона задължителна сила. / в този смисъл е решение № 121 от 1.12.2020 г. на ВКС по гр. д. № 3308/2019 г., IV г. о., ГК/.

Експертното решение влиза в сила когато е изтекъл срокът за обжалване за всички заинтересовани страни. То не влиза в сила само за съответната страна, тъй като при евентуално обжалване от друга в административното производство се конституират всички заинтересовани страни.

В случая ищецът основава иска си на твърдението, че в негова полза е постановено експертно решение № ***г. на ТЕЛК при УМБАЛ „Свети Иван Рилски“ ЕАД, с което е признат професионалният характер на заболяването му „ Двустранен неврит на слуховите нерви“ и е приета 15% трайно намалена работоспособност.

Установява се връчването на препис от експертното решение и на ТП на НОИ на *** г. /л. 53/. Ясно е, че няма как след като срокът за обжалване на тази заинтересована страна изтича на 21.05.2020г. решението да е влязло в сила на 27.04.2020г., преди да е изпратено, съгласно направеното удостоверяване върху него – л. 54 ПРС.

В представеното пред настоящата инстанция копие на решение е удостоверено от РЗИ – РМКЕ, че решението е влязло в сила на 11.05.2021г. Неоснователно е възражението на ответника за липсата на компетентност на РМКЕ да удостоверява факта на влизане в сила на решението на ТЕЛК. Съгласно чл. 71, ал.1 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи служителите в РМКЕ: изпращат с писмо с известие за доставяне на екземпляр от експертното решение на заинтересованите страни и на НЦОЗА чрез ИБД; проверяват наличието на постъпила жалба в законоустановения 14-дневен срок за всяка от заинтересуваните страни; **поставят гриф "влязло в сила" на необжалваните експертни решения след изтичане на 14-дневния срок за всяка от заинтересуваните страни**; поставят гриф "за НЕЛК" и изпращат в НЕЛК обжалваните от заинтересуваните страни експертни решения заедно с медицинската документация и жалбата; проверяват за допуснати технически грешки в постановените решения на органите на медицинската експертиза; проверяват за наличие на подписи и дата на постановените решения на органите на медицинската експертиза. С оглед нормативно установената компетентност на РМКЕ да удостовери факта на влизане в сила на експертното решение, настоящият съдебен състав намира този факт за доказан по делото. Удостоверителното изявление не е оборено в процеса, поради което същото установява връчването на заинтересованите страни в развилото се пред административния орган производство. Ако работодателят оспорва обстоятелството, че решението е влязло в сила по отношение на него, трябва да представи доказателства, че го е обжалвал и подадената жалба се разглежда от горестоящия административен или съдебен орган. /решение № 213 от 12.07.2011 г. на

ВКС по гр. д. № 1761/2009 г., IV г. о., определение № 696 от 22.10.2018 г. на ВКС по к. гр. д. № 1788/2018 г., решение № 2/ 25.02.2015 г. на по гр. д. № 3402/2014 г., III г. о., решение № 185/27.05.2010 г. по гр. д. № 5264/2008 г., III г. о. на ВКС/.

Като факт от значение за пораждање на спорното материално право на осн. чл. 235, ал. 3 ГПК съдът следва да вземе предвид влизането в сила на експертното решение на 11.05.2021 г.

От заключението на приетата съдебно - медицинска е експертиза се установява, че ищецът страда от професионално увреждане на слуховата сензорна система, видно от епикризите от стационарно изследване и лечение в УМБАЛ "Св. Иван Рилски" ЕАД, извършения преглед и от експертното решение на ТЕЛК. Професионалният характер на заболяването е приет с ЕР №***г. на ТЕЛК за общи и професионални болести. Увреждането е резултат от продължителен трудов стаж в работна среда с наднормен шум и вибрации. Заболяването е хронично. Характерно за него е двустранността на увреждането, т.е. и в двете уши има спадане на високите тонове. Засяга се както периферната така и централната част на слухово-вестибуларния анализатор. При това заболяване са налице затруднения при общуването, не е възможно чуването на тих говор от близки разстояния. Не се усещат болки, но болните страдат от намаления слух, а също така изпитват неудобство при контактите с околния свят и общуването с други лица. Губи се умението за възприемане на посоката на звука, умението да се филтрира околния шум и усещането за силата на собствения глас. Вещото лице е посочило и кои други общи заболявания оказват негативен аспект върху това заболяване. Посочило е, че един от симптомите на неврит на слуховите нерви е субективния шум, който се възприема само от болните. При една част от болните се засилва нощем, при други през цялото денонощие, което влияе психически на болните. Стават затворени в себе си, оплакват се от нетърпим шум с главоболие или стават раздразнителни.

От показанията на свидетелите А. Б. П. и Г. Д. С. се установява, че ищецът изпитва сериозни затруднения в ежедневноното си обслужване, като изпитва шум в ушите, не чува, което се отразявало на трудовата му дейност и дейностите извън нея.

Във връзка с изложените обстоятелства, съдът намира за доказани предпоставките, визирани в нормата на чл. 200, ал. 1 КТ, за ангажиране отговорността на ответника – работодател на ищеца, за обезщетяване на вредите, резултат от професионално заболяване, настъпило по време на съществуването на трудовото правоотношение между страните.

Определеното от първоинстанционния съд обезщетение е съобразено с характера и степента на засягане здравето на работника, а също и с принципа на справедливостта, залегнал в чл. 52 ЗЗД, поради което и твърденията във въззивната жалба, че размерът на обезщетението е завишен са неоснователни. При формиране на този извод съдът взема предвид възрастта на ищеца, степента на засягането на здравето му и начинът, по който в конкретния случай се отразява на живота му – затруднения в бита и общуването, както и посоченото от вещото лице, че заболяването има хроничен характер на протичане, определеният процент за професионално заболяване 15 % ТНР; зрялата работоспособна възраст на ищеца – 55 г., със сравнително рано настъпилото ограничаване на работоспособността и, че се касае за хронично заболяване, чието напълно излекуване не може да се очаква, както и съществуващите в страната

обществено-икономически условия на живот. При съвкупната преценка на тези обективно съществуващи обстоятелства въззивният съд приема, че справедливият по смисъла на чл. 52 ЗЗД паричен еквивалент на претърпените от ищеца неимуществени вреди е в размер на 10 000 лв.

С оглед на това размерът и обхватът на присъденото от първоинстанционния съд обезщетение за неимуществени вреди съответства на принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД, и критериите по ППВС № 4/23.12.1968г. и с конкретно посочените по-горе характер и степен на негативните последици от професионалното заболяване, поради което оплакването във въззивната жалба, че размерът на обезщетението е завишен е неоснователно.

Въззивният съд не споделя доводите на ответника-жалбоподател, че размерът на обезщетението не е съобразен с процента неработоспособност за общи и проф. заболявания. На първо място, няма как да се прави съпоставка между общото и професионалното заболяване с оглед да се определи кое причинява повече болки, страдания, неудобства тоест неимуществени вреди. Определянето на процент на ТНР се прави в сравнение със здрав човек (чл. 61 от НАРЕДБА за медицинската експертиза. Ненапразно според чл. 65 от Наредбата, когато освен професионално има и общо заболяване процентът ТНР, до който води всяко от тях се определя поотделно, а общият процент, който няма как да е по-голям от сто се определя по специална методика. Разграничаването не е случайно, защото на обезщетяване подлежат всички вреди от професионалното заболяване, а не само онази част, която процентно е взета предвид от медицинските органи при определяне на крайния процент на степента на ТНР. Това съответства и на обективния характер на критерия справедливост по ЗЗД и на принципа за интегрално обезщетяване. На следващо място, на осн. чл. 200 КТ отговорността на работодателя се ангажира независимо от процента на настъпила в резултат на злополуката или професионалното заболяване трайна неработоспособност, доколкото работодателят е отговорен за всички причинени на работника вреди при и по повод изпълнение на възложената работа.

Правилно и в съответствие със закона съдът е присъдил законна лихва, считано от датата на постановяване на ЕР на ТЕЛК. По силата на чл. 212 КТ за неуредените въпроси по имуществената отговорност на работодателя за причиняване увреждане на здравето на работника, се прилага гражданският закон, т. е. субсидирано се прилагат правилата на гражданската деликтна отговорност по ЗЗД. По силата на чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана, от което и следва, че работодателят е изпаднал в забава от момента на констатиране на професионалното заболяване.

Неоснователно е възражението, релевирано от ответника в отговора на исковата молба, по чл. 200, ал.3 КТ. Сочената нормата има друго приложение и то е свързано със задължението на работодателя да обезщети една друга имуществена вреда /каквато в случая не се претендира/ - изразяваща се в разликата между заплащаното преди непозволеното увреждане трудово възнаграждение и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване, отпуснати след това. В този случай имуществената вреда /пропусната полза/, която се дължи от работодателя - се изразява най-често в разликата между пропуснатото по-високо възнаграждение и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност или пенсия, какъвто не процесният случай. Хипотезата, която предвижда приспадане на обезщетението от общественото осигуряване, е

конкретизация на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Един от случаите на неоснователно обогатяване е, когато се плаща два пъти за едно и също нещо, респ. два пъти се задоволява един и същи интерес. Когато обезщетението от общественото осигуряване компенсира загубата на трудовото възнаграждение, то следва да се приспадне от присъденото обезщетение за пропуснати ползи, причинени от увреждането и изразяващи се в неполучено трудово възнаграждение. Само в този случай неприспадането на сумата би довело до двойно плащане и съответно до неоснователно обогатяване. Обезщетението за неимуществени вреди компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага. Това обезщетение, съответно неимуществените вреди, няма връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудовото възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропуснатата полза. Получаването на двете обезщетения - за неимуществени вреди по чл. 200 КТ и обезщетението от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване, а напротив - до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди. /Решение № 54 от 23.04.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3649/2018 г., III г. о./

В обжалваната част, с решението си първоинстанционният съд е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено. Въззивната жалба е неоснователна.

Решението в останалата отхвърлителна част е влязло в законна сила като необжалвано.

С оглед изхода на делото в полза на въззиваемия следва да се присъдят направените пред настоящата инстанция разноски. В случая той не е сторил такива за защитата си по въззивната жалба. На осн. чл. 38 ЗА възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ, уговорена видно от представения договор за правна защита и съдействие от ***Г., следва да се присъди на проц. представител на въззиваемия – адв. Г. в дължимия размер на възнаграждението, определен от съда съобразно чл. 7, ал. 2, т.3 НМРАВ –830 лв.

По частната жалба на К.М.:

С първоинстанционното решение ищецът е осъден да заплати на ответното дружество съобразно отхвърлената част от иска разноски в размер на 1540 лв.

С определение № 260370/28.01.2021г. РС-Перник е оставил без уважение молбата по чл. 248, ал.1 ГПК на ищеца за изменение на постановеното решение в частта за разноските с мотива, че ответният работодател е юридическо лице и плаща по банков път, като носи отговорност по ЗСч, данъчните закони и др. касаещи плащания към наети адвокати и външни сътрудници, а възнаграждението е определено съобразно закона.

Разгледана по същество частната жалба е основателна.

Съгласно разясненията, дадени в т. 1 на ТР № 6/2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС само, когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен

акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин – например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение. В случая пред РС не са представени доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение от „Стомана Индъстри“ АД на упълномощения представител адв. М. – не е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е отразено извършено плащане, нито пък уговорено плащане по банков път, за което да са представени доказателства. Предвид това постановеното определение, като неправилно следва да бъде отменено, вместо което се уважи искането за изменение на решението в частта за разноските.

В производството по чл. 248 от ГПК не се дължат нови разноси на страните с оглед изхода на спора (включително и разноси за адв. възнаграждение), както в първоинстанционното, така и във въззивното производство. Ето защо, независимо от уважаване на частната жалба, съдът не присъжда разноси на жалбоподателя за производството по чл. 248 ГПК.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260414/05.11.2020 г., постановено по гр.д. № 3070/2020 г. на Районен съд – Перник, в частта, с която е уважен предявеният от К. С. М. срещу „СТОМАНА ИНДЪСТРИ“ АД иск по чл. 200 КТ за сумата 10 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени страдания, дискомфорт, неудобства в резултат на загуба на слуха на дясно и ляво ухо и признати 15 % трайно намалена работоспособност в резултат на призната професионална болест „Двустранен неврит на слуховите нерви“ с влязло в сила ЕР на ТЕЛК при УМБАЛ Ив.Рилски гр.София ЕАД - № ***г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на ЕР на ТЕЛК ***г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТМЕНЯ определение № 260370/28.01.2021г. РС-Перник, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ решение № 260414/05.11.2020 г., постановено по гр.д. № 3070/2020 г. на Районен съд – Перник в частта за разноските, като **ОТМЕНЯ** същото в частта, с която К. С. М. е осъден да заплати на „СТОМАНА ИНДЪСТРИ“ АД разноси в размер на 1540 лв. - адвокатско възнаграждение пред РС-Перник.

ОСЪЖДА „СТОМАНА ИНДЪСТРИ“ АД, ЕИК 113509219, със седалище и адрес на управление: ***, да заплати на адв. М.Р. Г. от АК - П., на осн. чл. 38, ал. 2 ЗАдв. сумата 830 /осемстотин и тридесет/ лева – адв. възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на въззиваемия във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК, в 1-месечен срок от връчването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____